

Vergaderjaar 1986–1987

19358**Wijziging van enige bepalingen in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering****Nr. 10****NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG**

Ontvangen 3 juni 1987

De in het eindverslag gestelde vragen beantwoord ik als volgt.

Het lid van de G.P.V.-fractie was niet overtuigd door het antwoord op zijn vragen over de schrapping van artikel 958 Rv. Het is waar, zo merkt dit lid op, dat de wet aan bloedverwanten mogelijkheden biedt om gehoord te worden en dat deze bloedverwanten, als ze zijn verschenen, de mogelijkheden van hoger beroep houden. Problemen kunnen zich evenwel voordoen in de volgens dit lid niet theoretische situatie dat de desbetreffende bloedverwanten niet op de hoogte zijn van een aanhangige procedure. In dat geval is het niet juist de bloedverwanten voor te houden dat van hen enige activiteit had mogen worden verwacht. Dit lid bleef bij zijn suggestie om het beroepsrecht te handhaven voor niet opgeroepen naaste bloed- en aanverwanten. Verwanten die wel zijn opgeroepen, maar niet zijn verschenen, zouden dan van het beroepsrecht kunnen worden uitgesloten. Voorts vroeg dit lid of bekend is om welke redenen de wetgever in 1948 de gevallen van artikel 958 uitzonderde van het verplichte verhoor.

Om met het antwoord op de laatste vraag te beginnen: er is in de memorie van toelichting bij wat is geworden de wet van 10 juni 1947, Stb. H 232, ter zake van de handhaving van het familieverhoor in de gevallen van artikel 958 Rv. geen andere motivering gegeven dan hetgeen in de memorie van antwoord is vermeld, namelijk dat het familieverhoor in de bedoelde gevallen nog wel van betekenis geacht moet worden.

Het is waar dat ingevolge de voorgestelde schrapping van artikel 958 Rv. de bloedverwanten van het kind die niet op de hoogte zijn van de procedures waarom het hier gaat en die daarom ook niet verschijnen in de procedure, geen mogelijkheid hebben van hoger beroep. Niettemin blijf ik van mening dat het niet onverantwoord is het verplichte familieverhoor te schrappen bij voogdijbenoemingen door de kantonrechter en de mogelijkheid van hoger beroep beperkt te laten tot de verschenen bloed- en aanverwanten om de redenen die in de memorie van antwoord (Tweede Kamer, vergaderjaar 1986–1987, 19358, nr. 6, blz. 2) zijn genoemd. Aan de kantonrechter kan de beslissing worden overgelaten of en zo ja wie van de bloedverwanten wordt opgeroepen. Uiteraard zullen de belangen van de minderjarige in dezen richtsnoer vormen. Aldus zal een oproeping van een bloedverwant niet ten onrechte achterwege

blijven. Het geval dat zowel de bloedverwant onbekend is met de procedure als de kantonrechter onbekend is met het bestaan van de bloedverwant zal zich naar onze mening niet of nauwelijks voordoen. De beperking van het hoger beroep tot de verschenen bloedverwanten is naar mijn mening daarom verantwoord en daarenboven een naar haar aard niet ongebruikelijke beperking in de zevende Titel van het Derde Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

Met betrekking tot de voorgestelde aanvulling van artikel 925 Rv. vroeg het lid van de G.P.V.-fractie de aandacht voor gevallen waarin de ouders na een ondertoezichtstelling van hun kind bezwaren hebben tegen een concrete plaatsing van dit kind in een tehuis, inrichting of elders dan in een inrichting. Zal het na wijziging van artikel 925 Rv. niet meer mogelijk zijn hiertegen bezwaar aan te tekenen?

De voorgestelde wijziging van artikel 925 Rv., waardoor wettelijk wordt bepaald dat een bevel tot afgifte van het kind ook wordt gegeven ingeval het kind in het kader van een ondertoezichtstelling uit huis wordt geplaatst, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid van hoger beroep die de ouders hebben tegen de plaatsingsbeschikking (vgl. artikelen 944, tweede lid, en 945, derde lid, Rv.).

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes